

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὁμῶς ὠθηρεῖα καὶ ὁπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀγώνισμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικὸς	Ἐξωτερικὸς
Ποσὶς δρ. 16.—	Ποσὶς δρ. 30.—
Πρόμνηνος 8,50	Ἐξόμνηνος 10,50
Τρίμνηνος 4,50	Τετρίμνηνος 5,50

Δι' ἀνδρομαί ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστης μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Εν Ἀθήναις, 24 Ὀκτωβρίου 1920

ΤΙΜΗ ΕΡΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. ληπ. 40. Ἐξωτερικ. ληπ. 45
ὅλλα ἀποψηφισμένων ἐθν., ἡπείσης ληπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριαιδῶν δρ. 55, κατὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 47

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' (Συνέχεια)

Πολλὴ ἀνήσυχαι, ὁ κ. Οὐόλστον κι' ὁ Ἑρνέστος ὥρμησαν νὰ τὸν φτάσουν καὶ σὲ λίγο βρέθηκαν στὸ ἀνοιχτὸ μέρος τοῦ δάσους...

Τὸ πλάτωμα αὐτὸ ἦταν ἔρημο...

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ξανακούστηκαν τὰ βαρεῖα περπατήματα, ὅχι ὁμῶς καὶ κρότος τουφεκιοῦ...

Ὁ Τζάκ δὲν θέλησε ἀκόμα νὰ μεταχειριστῇ τὸ τουφέκι τοῦ ἡ δὲν μπόρεσε...

Ὅπως δὲποτε δύσκολο θάταν νὰ τὸν φτάσουν κι' ἀδύνατο νὰ βροῦν τίς πατημασιὰς τοῦ στὸ ἔδαφος ἐκείνο, σπαρμένον ὅλο ἀπὸ ξερόκλακαλα καὶ ξερόφυλλα.

Σιγὰ-σιγὰ ὁ θόρυβος χάθηκε μακριὰ μερικὰ κλαδιά πού εἶχαν κουνηθῇ, ξαναπῆραν τὴν ἀκίνησίν τους καὶ τίποτα πιά δὲν ἐτάραζε τὴν ἡσυχίαν τοῦ δάσους.

Ὁ κ. Οὐόλστον κι' ὁ Ἑρνέστος ἐφαῖξαν ὡς τὸ βράδυ τίς λόχμες ὁλόγυρα στὸ πλάτωμα εἰσχωρήσαν στὰ πυκνότερα μέρη φώναζαν τὸ Τζάκ μ' ὅλη τους τὴ δύναμιν... Τίποτα!... Ὁ δυστυχισμένος εἶχε γίνῃ θύμα τῆς τόλμης τοῦ; Δὲν μπόρεσε νὰ ποῦν τὴν ἐπίθεσιν τῶν ἐλεφάντων; Καὶ τώρα ἦταν ξαπλωμένος ἀναίσθητος, νεκρός, σὲ κανένα μέρος τῆς σκοτεινῆς λόχμης;

Καμμιά φωνή, καμμιά κραυγὴ δὲν ἔφθασε ὡς ταῦτά τοῦ κ. Οὐόλστον καὶ τοῦ Ἑρνέστου... Οἱ τουφεκιὰς πού ἔρριξαν, ἔμειναν ὅλες χωρὶς ἀπάντησιν.

Ἐνύκτωσε. Καὶ τότε, τοιαυτοί ἀπὸ τὴν κούρασιν καὶ τὴν ἀγωνίαν, ἔπεσαν στὴ ρίζαν ἐνδὸς δένδρου, πάντα προσεκτικοί, πάντα ἐτοιμοὶ νὰ κούσουν καὶ τὸν παραμικρότερο κρότον. Εἶχαν ἀνάψει μιά μεγάλη φωτιά, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Τζάκ, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴ λάμ-

ψη τῆς, θὰ μπορούσε νὰ τοὺς βοῇ, καὶ δὲν ἐκλείσαν μὰτι ὡς τὸ πρῶν.

Στὸ διάστημα αὐτὸ, οὐρλιάσματα δὲν εἶχαν πάψει νὰ μαρτυροῦν τὴν παρουσίαν ἀγρίων ζώων ἐκεῖ κοντά. Σκέφθηκαν τότε, ὅτι ἂν ὁ Τζάκ κατάρρε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς ἐλεφάντας, πιθανὸ νὰ ἔπεσε σὲ πολὺ πῶς ἐπικίνδυνον θηρίον, λεοντάρι, τίγρεις... Δὲν μπορούσαν ὥστόσο νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν. Ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέραν ἐφαῖξαν στὸ δάσος τῶν ἐλάτων. Κόποι χαμένοι! Ὁ κ. Οὐόλστον κι' ὁ Ἑρνέστος ἀναγνώρισαν, ἀπὸ μερικὰ βαθειὰ πατήματα, τὸ πέρασμα τῶν ἐλεφάντων. Σὲ μέρη-μέρη, ἡ γλῶσ-

σὴν καταπατημένη, οἱ χαμηλοὶ κλάδοι τῶν δένδρων σπασμένοι, οἱ θάμνοι σπαρμένοι. Ἀλλὰ ἔγνος τοῦ Τζάκ πούθεθ! Ὅστε κανέν' ἀπὸ τὰ πράγματα πού εἶχε μαζί του, τὸ τουφέκι τοῦ, ὁ κυνηγετικὸς τοῦ σάκκος... μὰ καὶ τίποτα πού νὰ δείχνῃ πὼς πληγώθηκε, καμμιά κηλὶδα ἀπὸ αἷμα...

Ἦστερ' ἀπὸ τὴν ἀκαρπὴ αὐτὴ ἔρευνα, ὅσο σκληρὸ κι' ἂν ἦταν νὰ γυρίσουν χωρὶς τὸν Τζάκ, ἔπρεπε νὰ πάρουν μιά ἀπόφασιν. Ὁ κ. Οὐόλστον ἔκαμε τὸν Ἑρνέστο νὰ καταλάβῃ, πὼς γιὰ τὸ ἴδιον τὸ συμφέρον τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ, ἦταν ἀπαραίτητο νὰ γυρίσουν στο Φελσενχάιμ, ἀπ' ὅπου θὰ μπορούσαν νὰ ξαναρχίσουν τὴν ἔρευνα μὲ συνθήκας πῶς εὐνοϊκές.

Ὁ Ἑρνέστος δὲν βρῆκε τὴ δύναμιν νὰντιταχθῇ. Αἰσθανόταν πὼς ὁ κ. Οὐόλστον εἶχε δίκην καὶ τὸν ἀκολούθησε χωρὶς σχεδὸν νὰ ξέρῃ τί κάνει. Ὡς τὸ βράδυ, εἶχαν βγῇ ἀπὸ τὸ δάσος τῶν ἐλάτων.

Περπάτησαν ὅλη τὴ νύκτα κι' ὅλη τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν. Ξεκουράσθηκαν τότε λίγες ὥρες, ξεκίνησαν πάλι καὶ τὸ πρῶν ἔφθασαν στὸ Φραγκμῦ.

«Παῖδι μου!... παιδάκι μου!...» ἔλεγε κάθε τόσο ἡ κυρία Ζερμάττ. Στὸ τέλος ἐπρόφερε πάλι αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρίας Οὐόλστον καὶ τῆς κόρης τῆς, πού ἦταν γονατισμένες κοντά της.

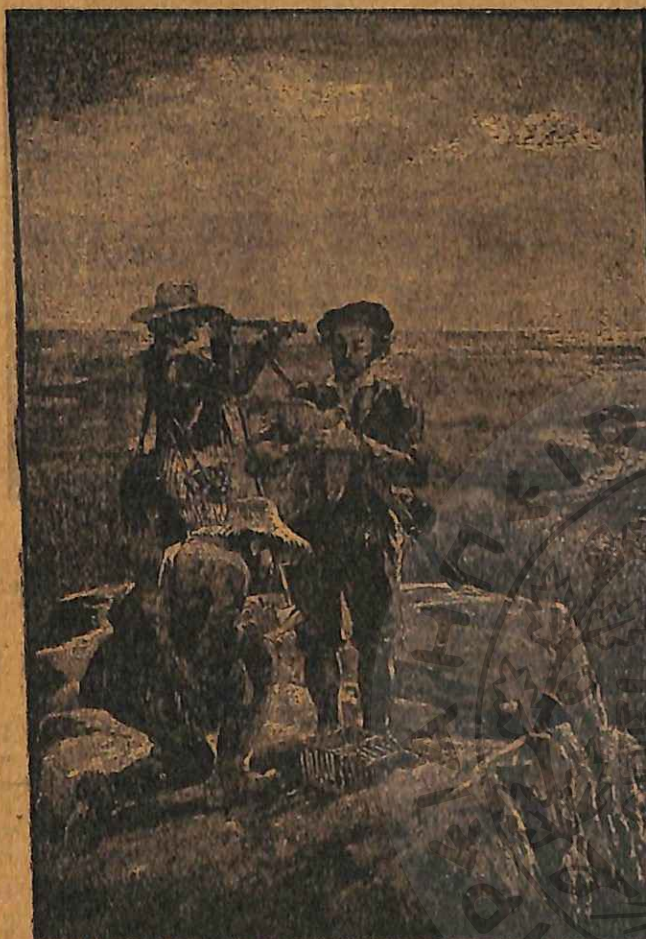
Ὁ κ. Ζερμάττ κι' ὁ Ἑρνέστος, βοηθούμενοι στὸν πόνο τους, δὲν μπορούσαν πιά νὰ ποῦν λέξη.

— Νὰ τί πρέπει νὰ κάνουμε χωρὶς νὰ χάσουμε στιγμὴν, εἴπε μὲ αποφασιστικὸ ὄφρος ὁ κ. Οὐόλστον.

Ὁ κ. Ζερμάττ τὸν ἐπλησίασε.

— Τί; ρώτησε.

— Θὰ γυρίσουμε τὴν ἡμέραν στὸ Φελσενχάιμ κι' ἀπὸ καὶ, σήμερον κηλὶδα, θὰ ξεκινήσουμε πάλι νὰ βροῦμε τὸν Τζάκ... Τὰ σκέφθηκα καλὰ ὅλ' αὐτὰ, ἀγαπητέ μου Ζερμάττ, πρέπει νὰ γίνῃ, καὶ

«Τὸ περιστέρι θύγῃ ἀπὸ τὸ κλουὶ τοῦ...» (Σελ. 353, στήλ. 4)

σὲ παρακαλῶ νὰ δεχθῇς τὴν πρότασή μου. Ναί! Θὰ ἀφινόνταν στὸν κ. Οὐδύλτων. Αὐτὸς μόνος διατηροῦσε ἀσκετὴ ψυχραιμία, ὥστε νὰ δώσῃ μιά σωστὴ συμβουλὴ καὶ δὲν εἶχαν παρὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσουν τυφλά.

— Στὸ μέρος τοῦ δάσους πού γειτοναῖε μὲ τ' ἀκρογιάλι, χυάθηκε ὁ Τζάν, εἶπε ὁ κ. Οὐδύλτων. Ἐκεῖ λοιπὸν πρέπει νὰ διευθυνθοῦμε πρῶτα-πρῶτα καὶ τὸ γρηγορώτερο... Ἄν παίρναμε τὸ δρόμο πὲρ' ἀπ' τὸ Φραγμό, θὰ ῥυθμιζοῦσαμε πολὺ... Ἄς μποῦμε στὴν πινασσα... Ὁ ἀνεμὸς εἶναι εὐνοϊκὸς γιὰ νὰ περάσουμε τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι, κ' ἀπὸ κεῖ ἡ πελαγίσια αὐρὰ θὰ μᾶς σπρώξῃ κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς... Ἄν φύγουμε ἀπόψε, θὰ φθάσουμε στὸ στόμιο τοῦ Μόντροζ πρὶν ξημερῶση, θὰ τὸ περάσουμε καὶ θὰ πᾶμε νὰ ῥάξουμε στὸ μέρος ὅπου καταλήγει ἡ βουνοσειρά... Ἀπὸ κεῖ θὰ πάρουμε τὸ δάσος τῶν ἐλάτων καὶ θὰ βγοῦμε στὸ μέρος ὅπου χάθηκε ὁ Τζάν... Ἔτσι, μὲ τὴν πινασσα, θὰ κερδίσουμε δυὸ μέρες.

Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ χωρὶς συζήτηση. Ἀφοῦ παρουσιάζε τὸ πλεονέκτημα οἰκονομίας χρόνου, δὲν ἔπρεπε νὰ διστάσουν, οὔτε νὰ χάσουν καιρὸ, ἀν' ἤθελαν νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὸν ἀνεμὸ πού θὰ τοὺς πῆγαινε γρήγορα στὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι.

Οἱ δυὸ λοιπὸν οἰκογένειες μπῆκαν σ' ἀμάξι, πού ἔτρεξε μὲ τόση ταχύτητα, ὥστε σὲ μιάμιση ὥρα ἔφθασε στὸ Φελεσνχάιμ.

Ἡ πρώτη τους δουλειὰ ἦταν νὰ ἐτοιμάσουν τὴν «Ἐλισσάβετ» γιὰ ταξεῖδι πολλῶν ἡμερῶν. Στὸ ταξεῖδι αὐτὸ θὰ λάβαιναν μέρος ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐδύλτων κ' ἡ Ἄννα, πού μὲ κανένα τρόπο βέβαια δὲ θάθελαν νὰ μείνουν στὸ Φελεσνχάιμ. Ὁ κ. Ζερμάττ οὔτε σκέφθηκε κἀν νὰ τοὺς τὸ προτείνῃ.

Τάπτογεμα, ἀφοῦ ἐξασφαλίσθηκε ἡ διατροφή τῶν κατοικιδίων γιὰ μιὰ ἐβδομάδα, ἡ πινασσα θὰ ξεκινούσε, ὅταν μιὰ ξαφνικὴ κακοκαιρία τὴν ἐμπόδιζε.

Γιατὶ κατὰ τίς τρεῖς, ὁ ἀνεμὸς πού εἶχε πέσει ἀφοῦ γύρισε ἀνατολικός, ξανασηκώθηκε μὲ μεγάλη δύναμη. Ὡστόσο καὶ πάλι, μολονότι ἡ θάλασσα ἀπέξω θάταν πολὺ τρικυμιωμένη, ἡ «Ἐλισσάβετ» δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ ριφωκινδυνεύσῃ πὲρ' ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι. Ἀλλὰ πῶς νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ μὲ τὰ ὀρμητικὰ ἐκεῖνα κύματα πού ἐρχόνταν ἀπὸ τὸ πέλαγο; Καὶ μόνο γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ ὀρμητήριό της καὶ νὰ πᾶς ὡς τὸ νησί τοῦ Καρχαρία, θὰ εἶχε ἀνυπερβλήτως δυσκολίες.

Ἦταν ἀπελπιστικὸ!... Νὰ περιμένουν, νὰ χάσουν καιρὸν, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἐλαχίστη ἀρρογία μποροῦσε νὰ ποτύχουν οἱ ἐρευνῆς τους... Κι' ἀν' ὁ ἐνάντιος ἀνεμὸς ἐξακολουθοῦσε, ἂν οὔτε τὸ βράδυ, οὔτε τὴ νύχτα δὲν ἔπαυε ἡ τρικυμία, ἂν χειροτέρευε μάλιστα ὁ καιρὸς;...

— Καλὰ λοιπὸν! εἶπε ὁ κ. Οὐδύλτων, ἀπαντώντας στὴς ἐρωτήσεις αὐτὲς πού ἦταν στὸ νοῦ ὁλόγων ἂν δὲν μπορέσουμε διὰ θαλάσσης, θὰ δοκιμάσουμε διὰ ξηρᾶς... Μὲ τ' ἀμάξι ἀντὶ μὲ τὴν πινασσα!... Ἄς τώχουμε ἐτοιμοὺς νὰ ξαναπάρουμε τὸ δρόμο τοῦ Ἐμπερσοῦρτ.

Ἐκαμαν τίς προετοιμασίες γι' αὐτὸ τὸ

«Ὁ κ. Ζερμάττ ἔβαλε μιὰ σκάλα...» (Σελ. 361, στ. α')

ἐνδεχόμενο. Ἄν τὸ ταξεῖδι γινόταν μὲ ἀμάξι, ἔπρεπε νὰ διευθυνθοῦν πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, γιὰ νὰ τριγυρίσουν τὸ δάσος τῶν ἐλάτων γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νὰ περάσῃ ἀμάξι, ἀπὸ τὸ μέρος τουλάχιστο πού ὁ κ. Οὐδύλτων κ' ὁ Ἐρνέστος εἶχαν ἐξερευνήσει πρὶν νάνεδοῦν στὸ βουνό. Ἀπὸ κεῖ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ φθάσουν στὴν ἀνατολικὴ ἀκρὴ τῆς λόγμης, δηλαδὴ στὸ σημεῖο ὅπου θάραιε ἡ «Ἐλισσάβετ», ἂν μιὰ ἀλλαχὴ καιροῦ τῆς συγχωροῦσε νὰ ταξιδεύσῃ... Μόνο πού θὰ εἶχαν ἀρρογία τριανταεξὶ ὥρων ἄλλα πῶς μποροῦσαν νὰ τὴν ἀποφύγουν;...

Ἡ ἐλπίδα μίσε ἀλλαγῆς καιροῦ δὲν πραγματοποιήθηκε. Ὁ ἀνεμὸς δὲν ἔπαυε

νὰ φυσᾷ βορειοανατολικός, δυναμώνοντας ὁλοένα. Τὸ βράδυ, μὲγάλα κύματα κυποῦσαν τὴν ἀκρογιάλι τοῦ Φελεσνχάιμ. Τὴ νύχτα θάταν βέβαια χειρότερα καὶ μὲ τέτοιες συνθήκες, τὸ σχέδιο τοῦ θαλασσινοῦ ταξιδιῶ ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλειφθῇ.

Ὁ κ. Οὐδύλτων εἶπε νὰ ξεφορτωθοῦν τὰ τρόφιμα ἀπὸ τὴν πινασσα καὶ νὰ φορτωθοῦν στ' ἀμάξι. Συγχρόνως ἐφρόντισαν γιὰ τοὺς βονάσους καὶ γιὰ τὸν ὄναγρο, ὥστε νὰ εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ ξεκινήσουν τὸ πρωῒ.

Ἡ κυρία Ζερμάττ ἐκλαίγε διαρκῶς καὶ δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα της παρὰ γιὰ νὰ νάστασιν ἢ νὰ προφέρῃ:

— Παιδί μου!... παιδάκι μου!

Ἄξαφνα, κατὰ τίς ὀκτώ, ὁ Τούρκος κ' ὁ Μπράουν ἄρχισαν νὰ δείχνουν σημεῖα ἀνησυχίας. Ὁ κ. Οὐδύλτων, πού τοὺς παρατηροῦσε, μὲ μεγάλη του ἐκπληξὴ τοὺς εἶδε νὰ τρέχουν μπροστὰ στὴν στοὰ μὲς ἀπὸ τὸ φράκτη. Ὁ Μπράουν προπάντων ἦταν ἀκράτητος.

Ἦστερ' ἀπὸ δυὸ λεπτά, ἓνα μακρινὸ γαυγισμὰ ἀκούσθηκε ἄρκετα καθαρά.

— Ὁ Φάλμπ εἶναι! φώναξε ὁ Ἐρνέστος.

Ὁ Φάλμπ... ὁ σκύλος τοῦ Τζάν!... Κι' ὁ Μπράουν κ' ὁ Φάλμπ τὸν ἐγνώρισαν ἀμέσως, γιὰτὶ τοῦ ἀποκριθῆκαν δυνατά.

Ὁ κ. κ' ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐδύλτων, ἡ Ἄννα, ὅλοι ὤρμησαν ἔξω ἀπὸ τὴ στοὰ.

Σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμή ὁ Τζάν παρουσιαζόταν στὴν ἐξώπορτα κ' ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του.

— Ναί... γλύτωσα, φώναξε, ἀλλὰ ἴσως ἓνας μεγάλος κίνδυνος μᾶς ἀπειλεῖ!

— Κίνδυνος; τί κίνδυνος;... ῥώτησε ὁ κ. Ζερμάττ, τραβώντας τὸ γιό του καὶ σφίγγοντάς τον στὸ στήθος του.

— Ἀγριοὶ ἀποκριθῆκε ὁ Τζάν, ἄγριοι πού βγήκαν στὸ νησί μας! (Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΡΟΔΑ ΣΙΜΑ ΣΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΑΝΤΛΙΑ

Ρόδα, μπουμπουνία, ἔδω ποτὲ ματιεὺς δὲ σὰς μαντεύουν—σὰ φίλους στ' ἀσημένια φύλλα—πού οἱ ἡλεκτρικὲς παρᾶξενες τρεμοῦλες σὰς παιδεύουν σὰ μιὰ θανάτου ἀνατριχίλα.

Βγαίνει ἀπὸ τὰ τρισηβὰ νερό κ' ὅλο τ' ἀτσάλι τρίζει. Τί τύχη, τί σκληρὴ εἰσαρμένη; ἀντὶς τῆς αἰσῆς τ' ὄσωτο τὸ δόρυ, ὅσας ῥαίλει τοῦ χάους ἡ φρίκη, πού ἀνεβαίνει.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΜΠΟΥΜΠΟΥΝΗΤΟ

Ἡ μαμμά, ἀφοῦ ἄλλαξε ἀπὸ πᾶνω ὡς κάτω τὸ Γιαννάκη, πού εἶχε γυρίσει λούσα ἀπὸ τῆς θείας του, τὸν κἀθισε δίπλα της στὸ παράθυρο καὶ τὸν ἄφησε νὰ βλέπῃ τοὺς ἀνθρώπους, πού ἡ βροχὴ τοὺς ἔκανε νὰ τρέχουν.

Ἄξαφνα, μιὰ λάμψη ἔκανε τὸ Γιαννάκη νὰ κλείσῃ τὰ μάτια καὶ νὰ ζαρώσῃ φοβισμένος στὴ μαμμά. Πόσο τὸν τρομάζουν τὸ Γιαννάκη οἱ ἀστραπές! Πόσες φορές δὲν εἶχε παρακαλέσει τὸ Θεὸ νὰ τίς κἀνῃ τὴ νύχτα, ὅταν κοιμάται! Ἄμ' κ' ἐκεῖνα τὰ μπουμπουνητά! Ἀχ, ἂν ἔλειπαν, τί καλὸ στὸν κόσμον!

Ὁ μαμμάς μιὰ φορὰ τοῦ εἶπε, νὰ μὴν κἀθεται κοντὰ στὰ τζάμια, ὅταν ἀστράφτει, γιὰτὶ οἱ ἀστραπὲς κινεῖται τὰ τζάμια. Γι' αὐτὸ βιάζεται τὴν νύχτα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τραβᾷ καὶ τὴ μαμμά μὲ τρομάρα.

Τὴν πρώτη ἀστραπὴ διαδέχεται δεύτερη καὶ τρίτη καὶ ἄλλες, ἀμέτρητες. Καὶ κάθε μιὰ τὴν ἀκολουθεῖ κ' ἓνα μπουμπουνητό, μὰ τί μπουμπουνητό! Τοῦ κἀθεῖ τὸ αἷμα τοῦ καίμενου τοῦ Γιαννάκη!

Ἄδικα ἡ μαμμά τοῦ φέρνει κάστανα καὶ τοῦ τὰ δίνει νὰ τὰ βάλῃ στὴ χόβολη τοῦ μαγκάλιου νὰ ψηθοῦν. Ὁ Γιαννάκης τρέμει, δὲν ἔχει ὁρεξὴ γιὰ τίποτα, σὲ κάθε κρότο τοῦ οὐρανοῦ πετιέται ἀπὸ τὴ θέσῃ του καὶ σφίγγει περισσότερο τὴ μαμμά του.

Κι' ἡ τρομάρα του μεγαλώνει, ὅσο ἀστράφτει καὶ μπουμπουνίζει καὶ στὸ πέσιμο ἑνὸς κερανοῦ, πού κάνει τὸ στίβι νὰ τρανταχθῇ, ρίχνεται ὁ Γιαννάκης στὴν ποδιά τῆς μαμμάς μ' ἓνα ξεφρονητό. Κι' ἐκεῖ ἀρχίζει ἓνα κλάμμα ἀτέλειωτο, πού πότε μεγαλώνει καὶ πότε μικραίνει, σύμφωνα μὲ τὸ θυμὸ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ μαμμά τοῦ χαϊδεύει τὸ κεφαλάκι, τοῦ λέει τὸ ἓνα, τὸ ἄλλο, μὰ τίποτα. Ὁ Γιαννάκης δὲ θέλει νὰ πᾶψ μὲ τὸ καλὸ. Μὰ κ' ἡ μαμμά δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀκούῃ νὰ κλαίῃ ἔτσι. Στεναχωριέται, φοβᾷται μὴν τὸν πονέσῃ τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ πολὺ κλάμμα. Κι' ἀρχίζει νὰ τοῦ λέῃ τὴν πῶς ὁ Θεὸς ρίχνει τὰς τροπικὰς γιὰ τὰ κακὰ παιδιά, πού σκάνε τοὺς γονεῖς τους. Νά, σὰν τὸ Γιαννάκη, πού δὲν ἀκούει τώρα τὴ μαμμά καὶ δὲ θέλει νὰ ἡσυχάσῃ.

Ὁ Γιαννάκης σ' αὐτὸ λιγοστεύει τὸ κλάμμα του καὶ προσέχει νὰ κούσῃ. Φαίνεται πῶς τοῦ κάνει ἐντύπωση, πῶς τὸ πιστεύει, καὶ σὲ λίγο σηκώνει τὸ κεφάλι, σκουπίζει τὰ δακρυσμένα μάτια καὶ παίρνει καὶ βάζει ἓνα-ἓνα τὰ κάστανα στὴ χόβολη τοῦ μαγκάλιου.

Ἡ μπόρα ξεθυμαίνει σὲ λίγο κ' ὁ ἥλιος, ξεμυτίζοντας ἀπὸ μιὰ μεριά, χωρίζει τὰ μολυβὶ σκέπασμα τοῦ οὐρανοῦ σὲ χίλια σύννεφα, πού τὸν ἀφίνουν ἔτσι νὰ βγαίνει καὶ πάλι νὰ κρύβεται.

Ὁ Γιαννάκης, στὸ ξάνοιγμα αὐτό, ἀφίνει τὸ μαγκάλι καὶ τρέχει στὸ παράθυρο. Τώρα δὲν ἀστράφτει πιά καὶ χαρούμενος φωνάζει τὴ μαμμά του νάρθῃ κ' αὐτὴ νὰ δῇ τὸ ποτάμι τοῦ δρόμου, πού κατέβασε ἡ βροχὴ.

Τρία-τέσσερα παιδάκια, ξυπόλυτα καὶ κακοντυμένα, βγαίνουν τὴ στιγμή αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ μάντρα καὶ βάζουν τίς χάρτινες βαρκούλες τους στὸ νερὸ τοῦ χαντακιού.

Ὁ Γιαννάκης θυμᾶται τότε τὸ ἀγιοδασιλιτικό καρδάκι του καὶ θέλει νὰ τρέξῃ νὰ τὸ βάλῃ κ' αὐτὸς στὸ νερὸ, δίπλα στίς βαρκούλες. Μὰ ἡ μαμμά δὲν τὸν ἀφίνει. Κ' ἀρχίζει πάλι τὰ κλάμματα!

Τοῦ κἀκου φοβερίζει ἡ μαμμά πῶς θὰ ξαναθυμώσῃ ὁ Θεὸς καὶ θάρχισον πάλι οἱ ἀστραπὲς καὶ τὰ μπουμπουνητά. Ὅσο ὁ Γιαννάκης βλέπει τὸν ἥλιο, δὲν τὰ φοβᾷται αὐτά, δὲν τὰ πιστεύει.

Κάπου-κάπου ὅμως ὁ ἥλιος μπαίνει σὲ κανένα σύννεφο, σκοτεινιάζει, κ' ὁ Γιαννάκης, μπροστὰ στὸν κίνδυνον, προσέχει πάλι στὰ λόγια τῆς μαμμάς, — ὥσπου νὰ ξαναβῇ ὁ ἥλιος κ' ὁ μικρὸς νὰ ῥιχθῇ δυνατώτερον τὸ κλάμμα του. Θέλει νὰ πᾶς κ' αὐτὸς νὰ βάλῃ τὸ καρδάκι του στὸ νερὸ. Καὶ τὸ κλάμμα του πότε παύει καὶ πότε ξαναρχίζει, σὰν τὸν ἥλιο, πού πότε κρύβεται καὶ πότε φαίνεται. Κι' ἡ καίμενη ἡ μαμμά κοιτάζει ἀνυπόμονα μιὰ στὸν οὐρανὸ καὶ μιὰ στὸ ποτάμι τοῦ δρόμου, προσπαθώντας νὰ λογαριάσῃ ἂν θὰ περάσουν τὰ νερά, προτοῦ διαλυθοῦν τὰ σύννεφα....

Τὶ βάσανο καὶ τὰ παιδιά, ὅταν κλαίνε!...

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΗΣ

[Κωμωδία Μονόπρακτῆ]

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 363.)

ΝΙΚ.—Τῆς προτελευταίας τοῦ πολὺ!

ΠΑΛ.—Τὸ κόψιμό του εἶναι ἀνεμπτό.

ΝΙΚ.—Υπάκουον καὶ καλύτερα.

ΠΑΛ.—Τὸ χροῖμα του εἶναι ἐξαιρετό.

ΝΙΚ.—Εἰ εἶσι κ' εἶσι!

ΠΑΛ.—Τέλος, εἰν' ἓνα ἐπανωφόρι πού πληρώθηκε πολὺ ἀκριβὰ...

ΝΙΚ.—Ἰσως, μὰ ὁ γίαικός εἶναι ξεθωριασμένος, ὁ γύρος ξεφτισμένος, τὸ ὄφασμα τριμμένο.

ΠΑΛ.—Γι' αὐτὸ ἔχει ἱστορικὴ ἀξία... Ἀνῆκε δὲ κάποιον πού ἦταν πολὺ σίτι...

ΝΙΚ.—Εἰ εἶσι κ' εἶσι! καὶ τότε ἀξίζει περισσότερο.

ΠΑΛ.—Ἄ! λογαριάζετε τὴν ἱστορικὴ ἀξία;...

ΠΑΛ.—Πολὺ! εἴμαστε σ' ἓνα αἰῶνα συλλεκτικὸν καὶ ἀρχαιολόγων. Ὅ,τι εἶναι παλαιὸ, ἔχει ἀξία.

ΝΙΚ.—Τόσο πού, ὅσο παλαιότερον εἶναι, τόσο καὶ ἀκριβότερον!

ΠΑΛ.—Αὐτὸ εἶναι! Μὲ καταλάβετε!... Ἔτσι μιὰ φορεσιὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Λουδοβίκου XV αὐθεντικὴ ἀξίζει τὸ λιγώτερον... τὸ λιγώτερον... εἶναι ἀνεκτίμητη! Τόσο οἱ ἐσκαπτικὲς τὴν πληρώνουν ἀκριβὰ...

ΝΙΚ.—Μπράβο! μπράβο! Τότε λοιπὸν

θὰ συμβιβασθοῦμε. Ἐσεῖς ἀγαπᾶτε τὰ παλαιὰ, ἐγὼ ἀγαπᾶ καλότερα τὰ καινούργια. Σὰς ἀφίνω λοιπὸν στὴν πιδ συμφέρουσα τιμὴ αὐτὴ τὴν ἀπαράμιλλη ἀρχαιότητα. (Φέρει τὸ παλῆροσκό του, πού τὸ εἶχε ἀκκονομισμένο, καὶ τὸ δίδει στὸν Παλαιοπώλ.)

ΠΑΛ. (ἐξετάζει μὲ φρίκη τὸ κουρέλι καὶ τὸ ἀπλώνει μὲ ἀποτροπὴν ἐμπρός, στὸ κοινόν.)—Ἄ! μὴ αὐτὸ εἶναι πολὺ! (Μὲ θυμό.) Μὲ χοροῖδεύετε!

ΝΙΚ.—Φυλάξτε τὸ ἐπανωφόρι μου! Μ' ὅλη τὴν σπαιότητά του, δὲ σὰς τὸ πουλῶ ἓνα ἑκατομμύριον, οὔτε χίλιες δραχμὲς, οὔτε ἑκατὸ. οὔτε δέκα, οὔτε πέντε λεπτά (μὲ μεγαλοπρεπὴ χειρονομία:) σὰς τὸ χαρίζω! Καὶ προσπαθήστε στὸ μέλλον νὰ μιμησθε τὸ παραδειγμα μου! Διὸ θὰ σὰς φέρῃ πελάτες! Χαίρετε, κύριε Παλαιοπώλ! Δούλος σας! (Ἐξέρχεται.)

ΠΑΛ. (μόνος, μὲ συντριβὴν:—) Ἄ! δυστυχία μου! Πέντε δραχμὲς. ἓνα πανωφόρι πού τὸ πλήρωσα 2 δρ. 50. Μοῦρχειται νὰ σκάσω! Γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ, πρέπει νὰλλάξω τίς ἐτιμότερες ὁλων τῶν ἄλλων, καὶ νὰ τίς ἀξήσω 10 δραχμὲς τὴν καθεμιά!

Δύλα!

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

† ΚΩΝ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Τοῦ Φωῦχτεςλέμπεν]

50.

Δὲν ἐξαργάται ἀπὸ μᾶς νὰ ἔχουμε ὀρισιμένες διαθέσεις,μποροῦντες ὅμως νὰ ὠφελοῦμεθα ἀπὸ κείνες πού γεννώνται στὴν ψυχὴ μας, ὅπως τὸ κάνει ὁ ποιητὴς, πού μὲ κάθε του διάθεσις παράγει ποίημα, καλλιτέχνημα. «Κι' ὅταν ἀκόμα ὁ ἀνθρώπος μὲν ἀφῶνος στὴν ὁδὸν του, ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκε τὸ δῶρον νὰ τὴν ἐκφράξῃ».

51.

Εἶναι στιγμὲς πού ἡ συνειδήσις μας ἀποβάλλει τὰ δικαιώματά της ἢ, καλύτερα, εἰς μὲς παραιτούμεθα ἀπ' αὐτά.Οἱ στιγμὲς αὗτες, εἴτε θλίψη μᾶς φέρνουν εἴτε χαρὰ, ἀνήκουν στὸν λυκόφωρος τῆς ζωῆς μας. Ἡ, ὅπως λέγει ἡ Ραχίλ, εἶναι παρορμήσεις στὸ βίον μας καὶ μᾶς δίνουν μιὰ ἐλευθερία, πού κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς δώσῃ μὲ τὴν ψυχρὴ λογικὴ.

52.

Κάποτε ἐσχημάτισα ἀξιοσημείωτη πείρα γιὰ τὴ διάθεσις πού μᾶς προσφέρει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἡ λάμπα, πού καίει στὸν κοιτῶνα μου τὴ νύκτα, ἔχυνε ζωηρὸ φῶς. Ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὥρην, ἔξω μὲ τὴν ἡμέραν. Νυντερινός, σοβαρός, πένθιμος μάλιστα ἰδέας κυρίευσαν τὴ φαντασία μου καὶ μοῦ ἔδωσαν τὸν ὕπνον. Ἄξαφνα τὸ ρολογιὸ ἐσήμανε πέντε, καὶ τότε κατάλαβα πῶς τὸ φῶς, πού τὸ ἐνόμιζα φῶς τῆς λάμπας μου, ἦταν τῆς ἡμέρας. Ἀμέσως ἄλλαξε ἡ ψυχὴ μου διάθεσις. Τὰ ἴδια πράγματα, πού πρὸ ὀλίγου μοῦ ἔφεραν λύπη, παρορμήσθηκαν μὲ φαιδρὸ φῶς καὶ μοῦ ἔδωκαν θάρρος. Τὴ μεταβολὴ αὐτὴ τὴν αἰσθάνθηκα δυνατά, σὰν ἓνα κλονισμὸ σὲν ἐγχείμα.

53.

Ἡ συγκίνηση εἶναι σὰν τὸ ἡλιοβασιλεμα, πού σκορπίζει στὴ φύσιν τίς πορφύρας του ἀκτίνες, ἢ σὰν τὸ χρωματιστὸ γυάλι, πού μᾶς δείχνει τὸν κόσμον ὡραιότερον, γεμμένο μὲ θέλητρο μαγευτικόν.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΛΟΥΚΟΥΜΑΔΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΤΡΙΑΚΗ απόγεμα. Ήμαστέ όλοι μαζεμένοι στην τραπέζια και προσπαθούσαμε να ζεστανόμαστε με τη συγκέντρωση τουλάχιστο και με τη συνομιλία, γιατί ο πρώτος χειμώνας βρήκε το σπίτι άνετοιμο να τον δεχθώ κι' ενώ έβω έπεφτε άρχο το χιόνι, — χωρίς υπερβολή, μέσο στο χιόνι του Οκτώβρη, βλέπαμε κάπου-κάπου και νιφάδες, — μέσα, ούτε η σύμπα ήταν σπυμένη, ούτε στρωμένα τα χαλιά... Σε λίγο, πραγματικώς, ζεσταθήκαμε αρκετά: αντί της σύμπα, είχε ανάψει μια συζήτηση. Αλλά τότε καταλάβαμε πως πεινούμε, πως κάτι θέλαμε να βάλουμε στο στόμα μας. Κ' επειδή για τσάι ήταν νωρίς, άλλος έπρότεινε κουμπότα με ψωμί κι' άλλος ψωμί με βούτυρο. Άξαφνα κάποιος έφριξε την ιδέα: — Στέλνουμε να πάρουμε λουκουμάδες;!

Σας βεβαίω λοιπόν πως ποτέ πρόταση δεν έγινε δεκτή με μεγαλύτερο ενθουσιασμό! Μικροί-μεγάλοι πετάχθηκαν όρθοι κι' έτρεβαν τα χέρια τους ή κτυπούσαν τα παλαμάκια, φωνάζοντας: «Μπράβο! μπράβο!.. λουκουμάδες!.. Γιάννη!.. Πού είναι ο Γιάννης;... Να πάω άμέσως στο Πλαίσια να πάρω λουκουμάδες!.. Δώστε του τη σουπιέρα κι' έξη δραχμές!.. Για μια όκλα!.. Ναι, μια όκλα μάλιστα!..»

Φωνές τρεχάματα, κουνουίσματα, φασαρία και χαρά. Έπιπλους ο Γιάννης πήρε τα λεπτά, τη σουπιέρα και τις αναγκαίες οδηγίες, — πρόσεξε! να είναι ζεστοί... να σου βάλει από τους καλούς... να έχουν μπόλικο μέλι... να τους φέρει τρεχάλα... να μη φάε τους μισούς στο δρόμο!... — κι' έφυγε. Τότε μόνο ξανακαθήσαμε και... περιμέναμε με ανυπομονησία. Να πω τώρα πως τρέχανε και τα όγξα του στόματός μου; μπορεί νάναι κάπως άπρεπο (και πέστε πως δεν τώπα,) μά όχι κι' υπερβολικό...

Περιμένοντας, δεν λέγαμε πια παρά για λουκουμάδες. Τι ώρα! πράγμα!.. Κρίμα μόνο να πειράζουν τэдδονατα στομάχια!.. Κάπου-κάπου όμως άγγίζει γι' άγάπη τους και μια βαρυστομαχία, — χαλάλι!.. Μά θάταν καλοί αυτοί που θα μ'ε έστελνε τώρα ο Πλαίσας;... «Η θάχαν λάδι ταγγό, που θα μ'ε έπιανε στο λαιμό;... Η θάταν ξυνοί, άηδία, όπως συμβαίνει καμιά φορά και μένεις με τη χαρά σου;... Μια λιχούδα είπε:

— Όπως κι' αν είναι, έγω θά τους φάω!

— Ένας λιχούδης έπρόσβαε: — Και μακάρι να μην είναι τόσο καλοί, για να τους μοιρασθούμε οι δύο μας!..

Αλλά όχι! Οι λουκουμάδες του Πλαίσια ήταν έκτακτοι, θαυμάσιοι. Κι' όταν ήλθε ή σουπιέρα γεμάτη από τις χρυσές και μυρωδάτες εκείνες ρούσγκες, — αλήθεια, πως μοσχοδόλησε το σπίτι! — κι' έπηρε, έρπαζε καλύτερα, καθένας από δυο-τρεις, για να δοκιμάσει, όλοι έδήλωσαν καθαρά πως θάτρωγαν μέχρι... ξεκοιλιάσματα. Χρειάστηκε τότε να γίνη μια άσπληρη χριστιανική μοιρασιά. Και βγήκαν πιάτα και μαχαιροπήρουνα, και στρώθηκε το τραπέζι και καθήσαμε όλοι, και ριχτήκαμε στο φαί. «Α, τί λουκουμάδες! Λογοπαίζοντας ο Χρυσόστομος, συμβουλεύει «τροφην και ου τρωφην». Μά οι λουκουμάδες εκείνοι ήταν μαζί και τα δύο. Μ'ε χόρταιναν στην άγρια πείνα μας, — πείνα χειμωνιάτικου απογέματος, — άρα μ'ε έτρεφαν! και συγκρόνως μ'ε έδιναν τη μεγαλύτερη τρυφή ή που αισθανθήκαμε ποτέ με τη γλώσσα και με τον ούρανισκο. Έτσι βρεθήκαμε σύμφωνοι όλοι α' πως έπρεπε να πάρουμε δυο όκάδες αντί μιας β' πως στο έξη θα παίρναμε όσο συχνότερα μπορούσαμε, μακάρι καθημέρα! και γ' πως δεν υπάρχει στον κόσμο τελειότερο, ιδανικότερο γλύκισμα από το λουκουμά.

— Κι' όμως, είπε τότε κάποιος δεν είναι παρά ένας άερας, κλεισμένος σε μια λεπτή πέτσα αλευρίνια, με μια σταξιά μέλι και με λίγη σκόνη κανέλλας! Δεν μου λέτε πως με τόσο απλά και κοινά πράγματα κατασκευάζεται ένα τόσο υπέροχο γλύκισμα; Γιατί ποιά από τάλλα, που έχουν χίλια συστατικά, — αγγά, βούτυρα, φρούτα, αρώματα, ποικιλίες, φυστίκια, μούδαλα, — και θέλουν όλόκληρη φιλοσοφία για να γίνουν, συγκρίνεται, σε όψη και σε γεύση, με τον απλούστατο αυτό λουκουμά; Ο σβίγγος; ή τούρτα; ή μασκότ; ή τρούσα; ποιά;

— Κανένα! κανένα! φωνάζαν όλοι. Λουκουμάς και πάλι λουκουμάς!

— Άμβροσία!

Αυτό σημαίνει, είπε τότε ο πρώτος, πως τάπλουστερα πράγματα είναι και τα καλύτερα. Με τα λιγώτερα μέσα να πετυχαίνε τα μεγαλύτερα αποτελέσματα: αυτό είναι ή αληθινή τέχνη, κι' ή τέχνη της κουζίνας, κι' ή τέχνη του έργαστηρίου, κι' ή τέχνη ακόμα του γραφείου. Ποιοί άξαφνα είναι οι μεγαλύτεροι, οι ουσιοδέστεροι κι' οι θαυμαστότεροι ποιηταί; Οι άπλοι, οι κλασικοί, εκείνοι που δεν μεταχειρίζονται παρά... λίγο αλεύρι, λίγο λάδι και λίγο νερό. Μήπως δεν είναι ή ίδια κι' ή τέχνη του Θεού; Υπάρχει τελειότερο γλύκισμα από ένα ωραίο φρούτο; Κι' όμως δεν χρειάζεται για να γίνη, παρά ένας σπόρος και λίγο χώμα.

Έτσι ο λουκουμάς, που δεν υπάρχει άνωθεν, να μη τον γουστάρει και πού είναι το απλούστερο από τάνθρώπινα γλυκίσματα, μπορεί νάνεθ' σε περιωπή συμβόλου. Ναι, είναι το σύμβολο της απλότητας στην τέχνη, που μόνη κατορθώνει τα ωραία και τα μεγάλα.

Αυτή τη φιλοσοφία θα τη γουστάρει κι' έγω και θα έπρόσθετα το λόγο μου, αν οι πέντε λουκουμάδες που καταδρόχθισα, δεν μου βάραιναν κάπως στο στομάχι. Αυτό με δυσθύμησε λιγάκι και μ' έκαμε να θυμηθώ το λόγο άνδρος φίλου μου ήλικιωμένου μπροστά 'ε ένα ταψί χρυσούς λουκουμάδες, που τους κοίταζε μια μέρα άπ' έω από το λουκουμάτ' (ιδίκο):

— Άχ νάμεν παιδί, να τους έτρωγε όλους!.. Μά αν ήμουν παιδί, θα είχα λεπτά να τους άγοράσω! Ίδες τί αναπόδία στον κόσμο: Όταν είμαστε παιδιά κι' έχουμε στομάχι, δεν έχουμε λεπτά. Άργότερα, που έχουμε λεπτά, δεν έχουμε πια στομάχι!..

Σας άσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του HECTOR MALOT

[Βραβυμένο από την Γαλλ. 'Ακαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ' (Συνέχεια).

— Ναι, πνίγθηκε στο νεροφράκτη... Όταν δεν ξέρετε πως ο Σουριώ έπεσε στο ποτάμι και, περνώντας κάτω από μια μαούνα, τρυπήθηκε από ένα μεγάλο καρπί; Στη δουλειά μας τέτοια συμβαίνουν συχνά. Σαν πνίγθηκε λοιπόν ο άντρας της, ή Κατερίνα βρήθηκε πολύ στενοχωρημένη αν κι' ήταν γυναίκα που δεν τ'άχανε εύκολα. Μά τι τα θέλετε! Σά λείψη, ο παρ'ας, δεν μπορείς να τον ξανακάνεις από σήμερα ως αύριο. Κι' ο παρ'ας έλειψε. Αλήθεια, έπρότειναν της Κατερίνας να πάη στην Αίγυπτο, να μεγαλώσει τα παιδιά μιάς κυρίας, που την είχε μια φορά παραμάννα. Μά που νάφινε την άνιψιά της, τη μικρή Λίτσα;... Κι' εκεί που δεν ήξερε τι να κάνει, νά, έν' απόγεμα σταματά στο νεροφράκτη μια Άγγλιδα, που ταξείδευε το άρρωστο παιδί της. Η Άγγλιδα αυτή έη-τούσε ένα παιδί, να παίξει με το γιό της που στενοχωριόταν ολομόναχος στο πλοίο του. Τα μίλησαν λοιπόν και τα συμφώνησαν να πάρη τη Λίτσα, με την υπόσχεση να την έχη σαν κόρη της, να τη γιατρέψη και να την εξασφαλίση. Ήταν μια πολύ καλή κυρία, γλυκομίλητη και καταδεχτική με τη φτωχολογιά. Η Κατερίνα δέχτηκε την πρόταση, ή Λίτσα μπήκε στο πλοίο κι' εκείνη μπόρεσε να φύγη για την Αίγυπτο. Ο άντρας μου πήρε τη θέση του Σουριώ στο νεροφράκτη. Αλήθεια, πριν φύγη ή Λίτσα, που δεν μιλά, αν κι' οι γιατροί λένε πως μια μέρα θα μιλήση μούδωσα να νοσταλάσω με νοήματα, και με τη βοήθεια

της θεάς της, πως αν έρχόσαστε να την ιδήτε, αυτά όλα έπρεπε να σας τα πω. Και νά, που σας τα είπα.

Ήμουν τόσο αστισμένος, ώστε δεν έδρυσκα να πω λέξη. Ο Μαρτίας όμως δεν τ'άχανε σαν και μένα.

— Και που πάει τώρα ή Άγγλιδα κυρία; ρώτησε.

— Δεν ξέρω καλά, αποκρίθηκε ή γυναίκα. Στη μεσημέρινη Γαλλία... μπορεί και στην Έλβετία... Η Λίτσα μού είπε πως θά μού έγραφε για να σας πω το μέρος, μά δεν έλαβα ακόμα γράμμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'

Τα ώρατα σπάσανα είναι αλήθεια.

Καθώς εξακολουθούσα να μένω αστισμένος, ο Μαρτίας έκαμε ε,τι δεν μπορούσα να κάνω έγω.

— Σας ευχαριστούμε πολύ, κυρία, είπε.

Και απρώχνοντάς με σιγά, μ' έβγαλε από την κουζίνα.

— Έμπρός, μού είπε, δρόμο! Τώρα

δεν πρόκειται να βρούμε μόνο τον Άρθουρ και την κυρία Μίλλιγκαν, αλλά και τη Λίτσα. Τι ώρατα που ήρθε έτσι! Θα χάναμε καιρό για να νάρθουμε στο Δρεζύ, ενώ τώρα μπορούμε μια χαρά να εξακολουθήσουμε το δρόμο μας. Αυτό θα πη τύχη. Άρκετά κακή μ'ε είχε δειχθή' να τώρα που μ'ε δείχνεται και καλή. Ο άερας έγύρισε. Ποιός ξέρει τί ευτυχίες θα μ'ε φέρη!

Κι' εξακολουθούμε το κυνήγι του «Κύνου», χωρίς να χάνουμε καιρό, και χωρίς να σταματούμε, παρά όσο χρειάζεταν για να κοιμάμαστε και να κερδίζουμε κανένα λεπτό.

Στο Ντεσίζ, όπου το κανάλι του Νιβερναι βγαίνει στο Λείγρη, ρωτούμε για τον «Κύννο»: πήρε το πλαγινό κανάλι κι' αυτό ακολουθούμε τώρα και μες ως το Ντιγκουάν από κει παίρνουμε το Κεντρικό ως το Σαλόν.

Ο χάρτης μ'ε λέει πως, αν διευθυνόμαστε από το Σαρλ' Ιζια στο Μαχόν, θα πορεύαμε ένα μεγάλο κύκλο και δρόμο πολλών ήμερών' αλλ' αυτό θάταν μια γενναία άπόφαση, που κανένας από τους δυο μας δεν τόλμησε να την αναλάβη, αφού συζητήσαμε τα υπέρ και τα κατά' γιατί ο «Κύννος» μπορεί να είχε σταματήσει στο δρόμο κι' έτσι θα τον προσπερνούσαμε' θάπρεπε τότε να γυρίσουμε πίσω κι' αντί να κερδίζουμε καιρό, θα χάναμε.

Κατεβαίνουμε τον Σαώνα, από το Σαλόν ως το Λυών.

Έδώ όμως μια αληθινά σοβαρή δυσκολία παρουσιάζεται: ο «Κύννος» πήρε τον Ροδανό πρ'ς τ' άπάνω ή πρ'ς τα κάτω; με άλλους λόγους, ή κυρία Μίλλιγκαν

διευθύνθηκε στην Έλβετία ή στη μεσημέρινη Γαλλία;

Μέσα στην κίνηση των πλοίων που πηγαινόρουνται στο Ροδανό και στο Σαώνα, ο «Κύννος» μπορεί να πέρασε άπαρατήρητος.

Ρωτούμε ναύτες, βαρκάρηδες, όλους εκείνους που ζουν στις προκυματές και τελοσπάντων βεβαιωνόμαστε πως ή κυρία Μίλλιγκαν τράβηξε για την Έλβετία' ακολουθούμε λοιπόν τον Ροδανό πρ'ς τα πάνω.

— Από την Έλβετία πηγαινουν στην Ιταλία, είπε ο Μαρτίας' να ακόμα μια τύχη' αν, κυνηγώντας την κυρία Μίλλιγκαν, φθάναμε στη Λούκκα, τί χαρά που θάπαίρνε ή Χριστίνα!

Ο καίμενος μου ο Μαρτίας! με βοηθεί να βρω τους αγαπημένους μου, ενώ έγω δεν κάνω τίποτα για να γκαλιάζη την άδελοφούλα του!..

Από το Λυών προχωρούμε γρηγορώ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΡΑΛΛΟΥ Μ. ΡΑΛΛΗ
(Πανελλήνιος Έλις) εν Μυτιλή-
νη. Α' Βραβείον 1900 Διαγωνισμού
Σεσπαθωματος.

ΠΑΥΛΟΣ Δ. ΓΕΡΟΝΔΕΛΗΣ
(Κόδρος Β') εν Μανδραδάω Μυ-
τιλήνης. Α' Βραβείον 1900 Δια-
γωνισμού Λύσεων.

τερα από τον «Κύννο», γιατί ο Ροδανός με τα γοργά νερά, δεν ταξιδεύεται με την ίδια ευκολία του Σηκουάνα. Στο Κυλόζ, δεν μ'ε περνά παρά έξη έβδομάδες, από δυόμισι μήνες που μ'ε περνούσε πριν κοιτάζοντας όμως στο χάρτη, αμφιβάλλουμε αν θα μπόρεσουμε να τον φθάσουμε πριν από την Έλβετία' γιατί δεν ξέρουμε αν ο Ροδανός είναι πλωτός ως τη λίμνη της Γενεύης και φανταζόμαστε πως με τον «Κύννο» ή κυρία Μίλλιγκαν θα θέλη να επισκεφθή την Έλβετία, που δεν έχουμε το χάρτη της.

Φθάνουμε στη Σαισέλ, που ο ποταμός τη χωρίζει σε δυο και που την ενώνει μια γέφυρα κρεμαστή από πάνω του, και κατεβαίνουμε στις άχθες... Αλλά τί έκπληξη όταν, από μακριά, μού φαίνεται σά να βλέ-

πω τον «Κύννο»! Αυτός είναι, αλήθεια;!

Το βάζουμε στην τρεχάλα: ναι, μοιάζει πολύ, είναι αυτός ο ίδιος' και όμως φαίνεται σαν πλοίο που το έχουν εγκαταλείψει. Είναι γαρ δεμένος πίσω από ένα χαράκιωμα του ποταμού που τον προφυλάττει, και μέσα είναι όλα κλειστά' δεν υπάρχουν πια λουλούδια στη βεράντα.

Τί να συνέδη τάχα; τί να έπαθε ο Άρθουρος;

Σταματούμε, με την καρδιά σπυμένη από αγωνία.

Μά είναι δειλία να στεκόμαστε έτσι άκίνητοι; πρέπει να προχωρήσουμε, πρέπει να μάθουμε.

Ένας άνθρωπος που τον ρωτούμε, μ'ε άπαντ' με προθυμία' είναι αυτός ίσια-ίσια που τον έβαλαν να φυλάη τον «Κύννο».

«— Η Άγγλιδα κυρία που ήταν στο πλοίο με τα δυο της παιδιά, έν' άγορι παράλυτο κι' ένα κορίτσι βουβό, είναι στην Έλβετία. Άφησ' εδώ το πλοίο της, γιατί δεν μπορούσε νάνεθ' το Ροδανό πιο άπάνω. Η κυρία, τα δυο παιδιά και μια υπηρέτρια, έφυγαν με άμαξή: οι άλλοι υπηρέτες τους ακολουθήσαν με τα μπαγάκια' θα γυρίσουν το βραδύπρω να ξαναπάρουν τον «Κύννο», να κατεβούν το Ροδανό ως τη θάλασσα και να περάσουν το χειμώνα στα Μεσημέρινα».

Ανασάινουμε. Κανένας από τους φόβους που μ'ε είχαν κυριεύσει, δεν ήταν βάσιμος' έπρεπε να πάη ο νους μας στο καλύτερο, αντί να πάη άμέσως στο χειρότερο.

— Και πού να βρίσκεται τώρα αυτή ή κυρία; ρώτησε ο Μαρτίας.

— Πήγε να νοικήσ' ένα έξοχικό σπίτι στην όχθη της λίμνης της Γενεύης,

πρ'ς το μέρος του Βεζάι' μά δεν ξέρω καλά-καλά πού' έχει θά περάση το καλοκαίρι.

Έμπρός για το Βεζάι! Στη Γενεύη θάγοράσουμε ένα χάρτη της Έλβετίας και θα ιδούμε που βρίσκεται αυτή ή πόλη ή το χωριό. Τώρα πιά ο «Κύννος» δεν τρέχει μπροστά μας' μά να τον κυνηγούμε' κι' αφού ή κυρία Μίλλιγκαν θα περάση όλο το καλοκαίρι στο έξοχικό της σπίτι, είμαστε βέβαιοι πως θα τη βρούμε' φτάνει να ψάξουμε.

Και τέσσερες ήμέρες αφού φύγαμε από το Σαισέλ, ψάχνουμε στα περίχωρα του Βεζάι, μέσα στις πολυάριθμες βίλλες, που από τη λίμνη με τα γαλάζια νερά, ανεβαίνουν με χαρά στις πράσινες δασωμένες πλαγιές του βουνού. (Έπεται συνέχεια)

Ὁ Μάγιστρός τῆς Ἐλευθερίας μου
 ἔστειλε ἓνα γράμμα χωρὶς γραμματό-
 σημο, πού γιὰ νὰ τὸ πάρω ἐπλήρωσα

